

[Wilhelm.]

simpelt hen for vanvittigt til, at det kunne overholdes, selv i en mæglingsskitse. Men det betyder ikke, at det ikke er galt nok, det, der kom i mæglingsskitzen, og det, der nu lægges frem som forslag.

Man siger, det er en forlængelse af overenskomsterne. Det ville være galt nok, det har vi set før. Men det her er endnu værre.

Arbejdsministeren sagde i sin fremsættelsestale – som vi ikke har fået, men jeg tror nok, det er nogenlunde korrekt, hvad jeg citerer her – at det for regeringen er afgørende vigtigt, at der gribes mindst muligt ind i forhold til gældende overenskomster. Der er i hvert fald ét punkt, hvor der er grebet meget radikalt ind i forhold til de vilkår, der har været gældende i de foregående 2 år, og det er med hensyn til dyrtidsreguleringen, den nedbrydning af dyrtidsreguleringen, der indebæres i det lovforslag, regeringen har lagt frem. Der bliver højst udbetalt én portion hvert halvår; overskydende portioner, som man kalder det, skal ikke bare udbetales til lønmodtagerne, men lønmodtagerne skal faktisk fratages dem én gang til, fordi de i deres egenskab af skatteydere skal være med til at henlægge disse portioner til ATP. Det er en enestående udhuling af lønvilkårene og mere specielt af dyrtidsreguleringen. Jo mere priserne stiger i de kommende to år, jo mere skal lønarbejderne fratages, for at man kan blive i stand til at lægge disse portioner over i ATP.

Jeg vil godt se på, hvad dette betyder mere konkret for reallønnen. På den ene side er der altså tale om, at en lønfremgang skal maksimeres til højst 6 pct. pr. år. På den anden side er der lønudhulingen og andre former for udgiftstigninger. Efter OECDs sidste skøn, der kun er få uger gammelt, og som er langt værre, end det var i december, forventes der prisstigninger i det kommende år i Danmark på 9 pct. Det var før Danmark devaluerede. Devalueringen slår igennem med 1 pct. på priserne – den er allerede begyndt på det, temmelig kraftigt endda – så er vi oppe på 10 pct. 10 pct. ville normalt udløse 4 dyrtidsportioner. Nu bliver de 2 af dem overskydende. Dem skal lønarbejderne betale til ATP i stedet for at få dem. Det koster 2–3 pct. af reallønnen. Det er i alt 12–13 pct. i udgiftstigninger, og heroverfor står maksimale lønstigninger på 3 pct. Det er en reallønsnedgang på 6–7 pct., man her kræver vedtaget ved lov.

Det kan selvfølgelig ikke lade sig gøre, det siger sig selv, og vi ved også godt, hvad der vil ske. Der vil ske det, at man vil vente med at kradse de penge ind, f. eks. til henlæggelse i »ATP-portionerne«. Man vil i stedet for øge kasseunderskuddet. Men hvad betyder det? Det betyder, at man vil gældsætte almindelige danske skatteydere, og her specielt lønarbejderne, og at man vil tage de lån, som finansministeren går ud og tager, og som kapitalstærke kredse her i landet og i udlandet er i stand til midlertidigt at betale. Men det er lønarbejderne her i landet, der bliver gældsat.

Man giver som begrundelse for indgrebet hensynet til konkurrenceevnen og eksporten osv. Jeg har argumenteret mod det før og skal ikke gentage det hele, men vil godt komme med et nyt argument. Det er en kendsgerning i dag, at eksportordrerne er stigende, mens ordrerne til hjemmemarkedet er meget drastisk faldende. Hvorfor er de det? Det er de, fordi danske arbejders købekraft allerede er udhulet så meget, at der ikke længere er basis for de samme hjemmemarkedsordrer, som der hidtil har været. Alligevel kører man på med, at vi skal redde beskæftigelsen ved at køre på eksporten. Det er i direkte strid med, hvad Børsen og alle mulige andre har kunnet oplyse i de sidste mange uger om de faktiske forhold med hensyn til ordrebeholdningerne.

Regeringens begrundelse er i virkeligheden, som hr. Ninn-Hansen også sagde, et udtryk for, at socialdemokratiet nu er nået dertil, at helt normale overenskomstkonflikter efter alle spillets regler ikke længere kan tillades. Vi skal helt tilbage til begyndelsen af 1930'erne, før det ville give så små samfundsøkonomiske konsekvenser med en storkonflikt, som det vil nu. Det har selv det borgerlige Finanstidende opdaget; den nævner, at man ikke med rette kan tale om betydelige samfundsøkonomiske konsekvenser af en storkonflikt. Alligevel kører man på med, at det ville være en katastrofe. Hvis det er en katastrofe i en situation med 200.000 arbejdsløse og med 30–40 pct. uudnyttet produktionskapacitet, så betyder det, at socialdemokratiet aldrig nogen sinde mere vender tilbage til, at der kan tillades konflikter i overenskomstsituationer. Man har, som hr. Ninn-Hansen sagde, forladt enhver illusion om strejkeret.

Gert Petersen (SF):

Jeg vil først sige til hr. Auken, at den om-